

DE
SLEUTEL

EVY DANCKERS

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvoorieseeren.be

Tekst: Evy Danckers

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Beeld: Tamara Lodewijckx

© 2024 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 778 0

NUR 284 en 286

DE
SLEUTEL

EVY DANCKERS

**Voor Sam,
Mathias en Lowie.**

*Elk uniek,
allemaal anders.*

Zandloper

Nalini staat achter het gordijn. Ze kijkt naar Sam. Die slaapt. Voorzichtig komt ze dichterbij. Ze kijkt naar Sams gezicht. Zijn zwarte haar steekt alle kanten op. Hij fronst in zijn slaap. Tussen zijn ogen zit een diepe rimpel. Nalini glimlacht droevig. Om precies 5 over 6 draait ze zich om. Met een sprong verdwijnt ze.

Ding!

Dat geluid klinkt elke dag om 6 over 6. Sam opent zijn ogen. Het is nog te vroeg om op te staan. Pas om 7 uur moet hij zich klaarmaken voor school. De zomervakantie is voorbij. Vandaag begint hij aan zijn tweede jaar van de middelbare school.

Sam doet zijn ogen weer dicht. Maar verder slapen lukt niet. Met een zucht staat hij op. Hij kijkt naar de zandloper op zijn nachtkastje. Elke ochtend om 6 over 6 maakt die hem wakker. Sam heeft een hekel aan de zandloper. Toch wil hij hem niet wegdoen. Het is één van de vreemde dingen in zijn leven.

Sam kreeg de zandloper toen hij geboren werd. Dat zegt zijn moeder. Volgens haar is de zandloper niet vreemd, maar heel gewoon. Sams vader is het daarmee eens. De zandloper is niet speciaal volgens hem. Maar zijn ouders zien niet wat Sam ziet. Ze horen niet wat Sam hoort. Elke ochtend valt er één zandkorrel. Dan hoort Sam een luide bel. Een beetje zoals een kerkklok. En ook een beetje zoals een gong. Het geluid klinkt alsof het van ver weg komt. En toch ook van dichtbij. Sam kan het bijna voelen.

Toen hij klein was, zaten er veel zandkorrels bovenaan in de zandloper. Dat worden er steeds minder. Sam kan de zandkorrels niet tellen, daarvoor zijn ze te klein. Maar binnenkort zal de zandloper leeg zijn. Sam vraagt zich af wat er dan zal gebeuren. Is zijn tijd dan op? Zal hij dan nooit meer wakker worden?

Hij vroeg aan zijn vader of hij dood gaat als de zandloper leeg is.

‘Natuurlijk niet’, antwoordde die. ‘Als je hem omdraait, loopt het zand naar de andere kant. Kijk zelf maar!’

Sams vader zag niet dat het zand niet bewoog. Sam heeft de zandloper al vaak omgedraaid. Het zand loopt nooit naar de andere kant. Hij zette de zandloper een tijdje ondersteboven op zijn nachtkastje. Toen viel er elke ochtend een zandkorrel naar boven. Dat was griezelig. Daarom heeft Sam hem weer omgedraaid. Nu vallen de zandkorrels opnieuw naar beneden.

Sam staat voor zijn kledingkast. Wat zal ik aantrekken?, denkt hij. Hij kiest een witte jeans, een zwart shirt en zwarte sokken. Hij zucht als hij zijn la met ondergoed opent. Er zitten nog maar twee boxershorts in. Eén met bananen en één met aapjes erop. Waarom heeft zijn moeder zijn kleren niet gewassen? Hij kijkt rond in zijn slaapkamer. Die is erg rommelig. Overal liggen vuile kleren, lege snoepverpakkingen en andere spullen. Snel raapt hij het wasgoed bij elkaar. Hij neemt het mee naar de badkamer en gooit het in de wasmand.

Sleutelgat

Sam doucht en kleedt zich aan. Hij kijkt in de spiegel. Dat doet hij niet graag. Maar het is nodig, want hij wil er goed uitzien. Zijn klasgenoten vinden uiterlijk belangrijk. En Sam doet alles om erbij te horen. Daarom draagt hij de juiste stijl van kleren en heeft hij een cool kapsel. Hij wil gewoon zijn, niet anders. Hij doet gel in zijn haar en bekijkt zichzelf. Zijn haar is pikzwart. Zijn ogen zijn donkerbruin. Zijn neus is gewoon. Een onopvallende jongen van veertien is hij, maar wel klein en mager.

Sam kijkt naar zijn mond. Die ziet er voor iedereen normaal uit. Op foto's ziet ook hij niets speciaals aan zijn mond. Maar dat is anders als hij in de spiegel kijkt. Op de plaats van zijn mond ziet Sam een sleutelgat. Verder niets. Geen lippen. Geen tanden. Alleen een opening waarin een sleutel past. Net alsof hij met zijn telefoon een filter op zijn mond heeft gezet. Maar dan één die nooit weggaat.

Wat hij ziet, klopt niet. Dat weet Sam wel. Het is net zoals de zandloper. Hij ziet vreemde dingen. Dingen die niet kunnen. Hij weet dat hij een mond heeft, net als iedereen. Hij kan eten, drinken en ademen. Maar praten lukt niet. Dat gaat niet met zijn vreemde mond. Als hij iets wil zeggen, gebeurt er niets. Het slot zit dicht en beweegt niet.

Spreek!, denkt Sam. Maar zijn stem klinkt alleen in zijn hoofd. Hij opent zijn mond zo breed mogelijk en probeert te roepen. Geen geluid. Met zijn vinger voelt hij aan zijn tong en tanden. In de spiegel verdwijnt zijn vinger in het sleutelgat. Hij probeert het slot open te peuteren. Dat doet hij elke morgen, maar het lukt nooit. Sam haat het slot. Hij wil dat het weggaat. Maar hoe? Dat weet hij niet.

Ik mag het niet opgeven, denkt hij. Ooit vind ik de juiste sleutel. Dan kan ik het slot openmaken. Als het weg is, zal ik eindelijk kunnen praten. Hoop ik ...

